

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 14 (62) • 17 aprilie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Se apropie sărbătoarea plină de încărcătură duhovnicească a Intrării Domnului în Ierusalim, bucurie și anticipare ale negrăitei lumini pascale. Vom purta în mâini plâpânde ramuri de salcie abia mijite la viață și vom continua postirea îndreptându-ne către Înviere. Ramurile de copac binecuvântate de preoți la biserică, spun Sfinții Părinți, au mai multe înțelesuri. Purtând ramuri de salcie în mâini, marcăm biruința asupra morții pe care a arătat-o Mântuitorul nostru prin învierea lui Lazăr, ca o prevestire a Învierii Sale, dar și a întregii omeniri. Ramurile înverzite simbolizează și biruința noastră asupra păcatului.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune chiar că stâlpărilor de la Florii sunt cununa de virtuți câștigate pe parcursul postului ce se apropie de sfârșit. Aceste virtuți sunt pocăința, sinceritatea, milostenia și înnoirea noastră launtrică. Vlăstarele vopsite în verdele crud de vesela primăvară închipuie și sufletele noastre imbobocite de fericire că L-am regăsit, L-am redescoperit pe Domnul în acest post. Dar, în primul rând, purtând ramuri de copac în mâini închipuim pe cei ce odinioară L-au ovaționat pe Mântuitorul, întâmpinându-L la ultima Sa intrare în Ierusalim. Multimile care L-au aclamat pe Blandul Păstor, nu peste multe zile îl vor și osândi, exaltate de dușmanii Răscumpărătorului nostru. Ramurile de măslin și finic purtate de Florii le-au înlocuit cu vorbe grele, cu scuișări și hule care au sfichiuit trupul fără de pată și sufletul dumnezeiesc al Domnului.

Este impresionant când te gândești că Mântuitorul S-a lăsat umilit și necinstit de propria-I creatură! Și toate acestea din iubire le-a îndurat. Cu adevărat, iubirea este o nesfârșită taină! Deci, finicul și măslinul de la Florii s-au transformat în țepoase bice care au lovit nemilos iubirea. Asta a fost demult, dar oare se mai poate repeta această dramatică întâmplare? Mai putem noi să fim manipulați de dușmanii Răscumpărătorului nostru? Din păcate, da! Abili și inteligenți, potrivnicii Marelui Răstignit devin aliații omului care foarte ușor transformă veridica bucurie pascală într-una superficială, redusă de multe ori doar la aspectul culinar. Oare Sfintele Pătimiri ale lui Iisus pot fi alinate doar de o masă copioasă? Ce înșelare! Nu zic, românul dintotdeauna a știut să-și împodobească masa la

Postul, urcuș spre Înviere

Sărbătoarea Floriilor, bucurie și anticipare a Învierii Domnului

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

Sfintele Sărbători, dar nu înainte de a-și innobilă sufletul cu virtuți. Își împodobește casa după ce cămara sufletului o primește, o deretica, pregătind-o de sărbătoare prin Spovedanie și Împărtașanie.

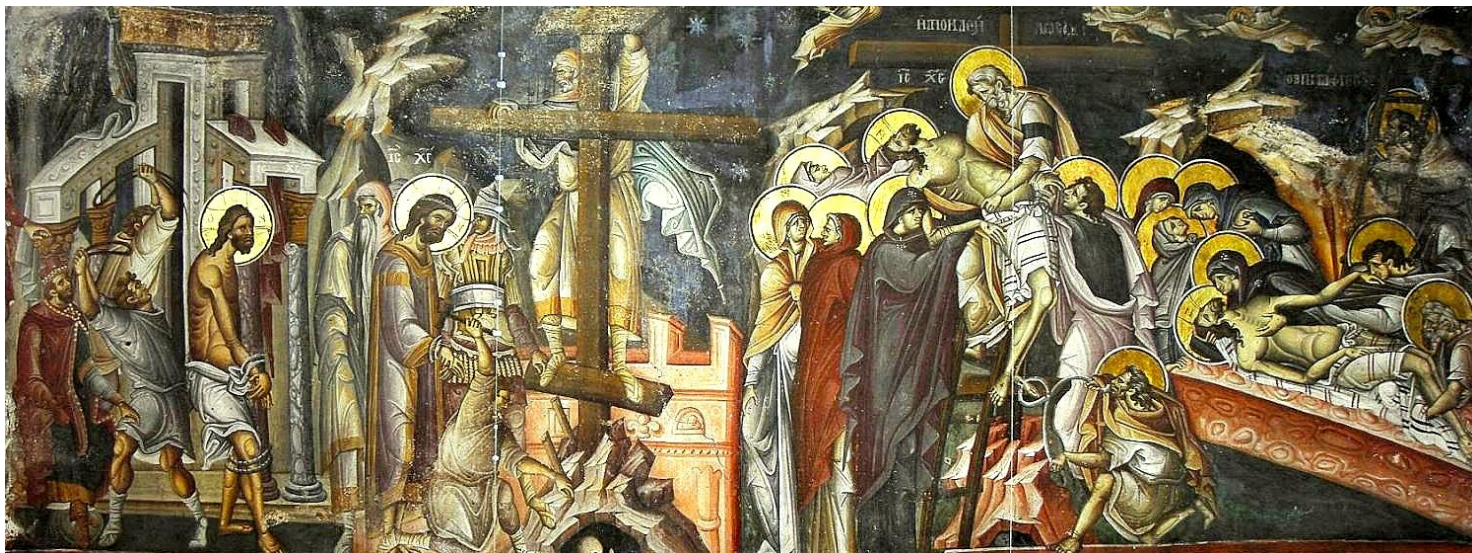
Va să zică, în multe feluri salcia plâpândă de la Florii poate deveni un aspru bici cu care îl putem lovi pe Domnul. Îi provocăm răni adânci când, în Săptămâna Sfințelor Pătimiri, nu găsim timp să-I fim aproape. Trebăluim de zor ca niște albine ieșite la muncă după o lungă ședere. Program încărcat, activități solicitante care, de multe ori, ne răpun. Osteniți, mulți dintre noi nu mai reușim să participăm la Slujbele Deniilor sau, dacă printr-un efort izbutim să ajungem, adesea oboseala ne toropește. Sângerările Nevinovatului schingiuit mai vin și din altă parte: din nepăsarea cu care asistăm la răpirea sărbătorii Sfintei Învieri de înghimpoasele „branduri” care ne invadează existența.

Se cade, deci, să sărbătorim cât mai curat și frumos, fără adăugiri păguboase și fără a uita care este esența celebrării, căci bucuria sfântă și mare a Învierii Domnului o vom simți în primul rând dacă vom încerca să-L însoțim pe drumul Golgotei în Săptămâna Mare și înfricoșătoare a Sfințelor Sale Pătimiri. Lumina pascală va pogori din lumânare în suflet

dacă vom izbuti să ne scaldăm în iubirea mai tare decât moartea a dulcelui nostru Mângâietor participând la întreaga slujbă de Înviere, care va spinteca întunericul nopții – transformându-l în zori de zi. Iar de ospățul praznicului, ce să mai zică? Să ne hrănim mai întâi cu Hristos euharistic, să prânzim cu El, nu în Betania, ca oarecând Lazăr, ci în anticamera Împărăției lui Dumnezeu, Sfânta Biserică.

Așadar, să încercăm să ne reevaluăm atitudinea față de Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului, să o păstrăm curată, fără adaosuri străine de duhul dreptei credințe, fără kitsch-uri care alterează duhul sărbătoresc bimilenar și, astfel, ramurile de salcie nu vor provoca răni Domnului, ci vor rămâne ceea ce și sunt: icoană a biruinței vieții asupra morții.

Cu astfel de stâlpări să-L întâmpinăm pe Iisus de Florii, să-L urmăm și să nu-L părăsim, să-I fim aproape, neuitând că de Paști trebuie să ne pregătim să prânzim în primul rând la masa cea nepieritoare, ospățul mântuirii și să sărbătorim duhovnicește, așa după cum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel: „Iată, Hristos, Paștile noastre, S-a jertfit pentru noi; să prânzim, deci, nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al viclesugului, ci cu azimile curăției și ale adevărului” (I Corinteni 5, 7-8).

SĂ-L ÎNSOȚIM PE DOMNUL ÎN SĂPTĂMÂNA SFINTELOR PĂTIMIRI!
Vă așteptăm la deniile din Săptămâna Mare, zilnic de la ora 17⁰⁰.

Cât de înțeleaptă este această rânduială a Bisericii care încearcă să refacă, să ne ajute să re-trăim cu fiecare an, cu fiecare săptămână, cu fiecare Liturghie, drumul pământesc al lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos. Este poate modalitatea cea mai bună, cea mai sigură a acestei corăbii, care este Biserica, de a ancora într-un teritoriu sigur și ferm, de a-și lega odgoanele, salvator, de Piatra cea din capul unghiului.

Toate vinerile de peste an trimit la **Vinerea aceea a Răstignirii**. Ea este „Mare”, ea este cea mai lungă, ea trece cel mai greu, apasă mai tare. Încercăm acum, mai mult ca oricând, să reconstituim în noi grozăvia acelei vineri când soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat, catapeteasma templului s-a sfâșiat.(...)

Dar oricât de mult ne-am strădui noi să intrăm în atmosferă și să ne apropiem sentimentele reale, istoricele Săptămâni a Patimilor, nu vom reuși s-o facem până la capăt, pentru că în sufletele noastre strălucește polarizant, ca o altă stea a unei alte nașteri, lumina **Învierii**. Însuși drumul acesta, pentru unii atât de lung, al Marelui Post este presărat cu sărbători ale Învierii, căci ce altceva sunt toate duminicile noastre și toate Liturghiile noastre? Noi știm acum, în aceste zile când priveghem lângă Iisus răstignit, că El a înviat. Dar cum va fi fost atunci, pentru prietenii și ucenicii Săi, când Învierea era doar o veste greu de priceput și de acceptat? Cum vor fi trăit ei și Mama Lui acele trei zile dintre răstignire și înviere? (...)

Învățătura acestor zile ar fi aceea că **nu există înviere fără acest drum al Crucii, al suferinței, că împărăția cerurilor se cucerește prin luptă, iar lupta este duhovnicească**. Dacă altădată Si-

mon Cirineul L-a ajutat pe Hristos să poarte crucea materială, acum Hristos este gata oricând să ne ajute înmii în purtarea crucii noastre existențiale.

Marele Post cu slujbele și canoanele sale anume, Săptămâna Sfințelor Pătimiri cu Deniile încearcă să ne ajute în a păși alături de Hristos, în a ne face tovarășii Săi de drum, în a muri cu El pentru a învia apoi cu El. Mulți au făcut, total sau parțial, fiecare după puterile lui, conform iconomiei lui Dumnezeu, acest drum. **Mai este timp!**

Celor care, din diferite motive, au rămas până acum în afara lui, celor căroro aceste rânduri le vor cădea în această dimineață sub ochi le spunem că încă nu e târziu, mai este timp. Mai puteți merge în bisericile cernite acum în toate acoperămintele lor ca **să lăsați câteva flori pe Epitaful reprezentându-L pe Hristos pus în mormânt, să treceți pe sub acea masă** îngropându-vă cu Hristos și **să sărutați Crucea** cu Iisus răstignit. Puteți veni seara **să-L prohodiiți** pe Cel al cărui Trup, „ca lumina în sfeșnic, se ascunde sub pământ ca sub oboroc”. Mai aveți timp **să postiți, să vă împăcați cu toți și să alergați la un preot**, fie el cât de nevrednic, **să vă spovediți și să vă împărtașiți**, adică să vă faceți părtași cu Domnul. Toate vă vor fi de folos. Nimic nu lasă Dumnezeu nerăsplătit, nici cel mai mic efort, nici „paharul de apă dat celui însetat”... Și iarăși vă îndemnăm să

Cuvânt de folos

Nu există înviere fără un drum al Crucii

Costion Nicolescu | Sursa: Ziarul Lumina

încercați să rămâneți în noaptea Învierii până dimineața în biserică. Știm că sunteți oboșiți, știm că grijile și necazurile de tot felul vă apasă, că poate unele lucruri nu le veți pricepe dacă veți face această jertfă întâia dată. Dar totul are un început și totul începe cu puțină răbdare. Nu vă temeți dacă vi se vor închide ochii, dacă din când în când vi se vor tăia picioarele sau vă vor intra oasele unele într-altele. Bucuria participării, bucuria de a fi acolo, vă va întări slăbiciunile și va fi mai persistentă decât aceste mici suferințe trecătoare. Și altfel vă va inunda fericirea Învierii, altfel le veți vedea și le veți primi pe toate ale Paștelui. Și veți putea asculta și atât de mângâietorul și atât de viață dătătorul de curaj cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur. **Nicăieri nu este mai bine ca în Biserică, pentru că nicăieri nu este mai bine ca Acasă.** (...)

Suntem chemați la **Înviere, dar nu oricum, ci pregătiți pentru ea, îmbrăcând veșmintele potrivite**: „Cămara Ta, Mântuitorul meu, o vad împodobită și îmbrăcăminte nu am ca să intru întru înșina. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește!” (Podobie la Deniile de duminică până miercuri seara). Suntem chemați să ne purtăm cu răbdare crucea și, pe cât cu puțință, și crucea altora. **Suntem chemați la Înviere ca persoane, dar și ca neam.**